

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**nr. 10.214 van 15 januari 2014
in de zaak A. 210.984/XIV-35.370**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Kati Verstrep
 kantoor houdend te 2060 Antwerpen
 Rotterdamstraat 53
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 9 december 2013, strekt tot de nietigverklaring van het arrest nr. 113.251 van 31 oktober 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 12 december 2013 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

Waar verzoeker in zijn enig middel aanvoert dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorbij is gegaan aan het feit dat het voorwoord van de door hem aangebrachte COI Focus wel degelijk relevant is aangezien erin wordt aangegeven dat de informatie over de actuele veiligheidssituatie buiten Kabul-stad onvolledig is, gaat hij

voorbij aan punt 4.4 van het bestreden arrest waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen antwoordt op hetgeen verzoeker in zijn nota met nieuwe elementen heeft aangevoerd. Zo stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meer bepaald vast dat uit de loutere vaststelling dat ANSO zijn rapporten niet langer publiek maakt, niet kan worden besloten dat er in de provincie van herkomst van verzoeker een situatie van willekeurig geweld zou bestaan. De stelling van verzoeker dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de COI Focus van de hand doet met het argument dat deze handelt over de veiligheidssituatie in Kabul-stad en geen betrekking heeft op het district waaruit hij afkomstig is, mist dan ook feitelijke grondslag. Wat betreft het rapport van UNAMA, geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in punt 4.3 van het bestreden arrest weer dat verzoeker heeft uiteengezet dat “de veiligheidssituatie in heel Afghanistan er sterk op achteruit is gegaan hetgeen wordt bevestigd door UNAMA” en besluit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vervolgens dat “hoewel uit de informatie blijkt dat het aantal burgerslachtoffers in de noordelijke provincies gestegen is, (...) op grond van de UNHCR Guidelines van 6 augustus 2013 (...) niet (kan) worden besloten dat er in het district Nahrin, of in de provincie Baghlan in het algemeen, voor burgers een situatie van willekeurig geweld bestaat zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet” en dat “de aangevoerde ‘nieuwe elementen’ (...) geen ander licht (werpen) op de beslissing van de commissaris-generaal van 22 april 2013”. In tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert, werd dus wel degelijk rekening gehouden met het rapport van UNAMA. Uit de lezing van het bestreden arrest blijkt duidelijk dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming wel degelijk baseert op de informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt. In de mate dat verzoeker aangeeft dat hij het niet eens is met die beoordeling, beoogt hij in wezen een nieuwe appreciatie van zijn nood aan subsidiaire bescherming terwijl de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is om in de beoordeling van de feiten te treden. Verzoeker toont dan ook geen schending aan van de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen, van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen noch van het recht van verdediging en de bewijskracht van stukken. Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op vijftien januari tweeduizend veertien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams